



Република Србија
Привредни апелациони суд
1 Пж 8426/15
18.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Татјане Матковић Стефановић, као председника већа, судије Јелене Вилдовић Живковић и судије Невена Вукашиновића, као чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ..., кога заступа Иван Весковић, адвокат из Београда, Кларе Цеткин 1д, против тужених: 1. ББ из ..., ..., 2. ВВ из ..., ..., и 3. " LMG GROUP" д.о.о. Београд, Браће Јерковић 117а, чији је заједнички пуномоћник Воја Беслаћ, адвокат из Београда, Браничевска 6, ради утврђења, означена вредност предмета спора 500.000,00 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 21.П. 9843/13 од 28.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 18.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Привредног суда у Београду 21.П. 9843/13 од 28.10.2015. године.

Образложење

Наведеном пресудом првостепеног суда одбијен је тужбени захтев тужиоца за утврђење да је ништав привидан (симулован) уговор о преносу удела и иступању из трећетуженог као друштва Ов. 1.бр. 169865/10, који су закључили и судски оверили тужилац и прво и друготужени у Београду 30.12.2010.године,са свим законским последицама утврђене ништавости предметног уговора. Ставом II изреке обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове спора у износу од 75.800,00 динара.

Тужилац је против ове пресуде изјавио благовремену жалбу. У образложењу жалбе је указао да је пресуда контрадикторна и нејасна, да првостепени суд није правилно ценио доказе и тумачио уговор о преносу удела, као и да је применио само одредбе Закона о облигационим односима, уместо Закона о привредним друштвима. Предложио је да се ожалбена пресуда укине или преиначи.

Ценећи правилност и законитост првостепене пресуде, на основу чл. 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да изјављена жалба тужиоца није основана.

Према стању у списима, предмет спора је захтев тужиоца за утврђење ништавости уговора о преносу удела и иступању из трећетуженог друштва, који је

закључен између тужиоца и прво и друготуженог дана 30.12.2010.године, и то као привидног уговора, што је основ постављеног тужбеног захтева.

Првостепени суд је, на основу навода странака и изведених доказа, утврдио да су тужилац као преносилац и прво и друготужени као стицаоци дана 30.12.2010.године закључили уговор о преносу удела и иступању тужиоца из трећетуженог као привредног друштва, којим уговором је тужилац на стицаоце пренео свој удео од 25% основног капитала друштва без накнаде. Тужилац је претходно са самим друштвом закључио споразум 07.07.2010. године, чији је предмет био одвајање дела имовине друштва и пренос те имовине на ново друштво, које ће основати тужилац. Чланом 6 овог уговора је било прописано да ће друштво на основу неисплаћене добити тужиоцу или новом друштву исплатити износ од 650.000,00 динара према договореној динамици, а тужилац се овим споразумом сагласио и да препусти свој удео у најзначајнијем пројекту друштва за прописану надокнаду. Тужилац је 3.08.2010. године са директором трећетуженог друштва потписао и меморандум о разумевању, у коме је констатовано да су се односи унутар друштва значајно променили и да тужилац жели да изађе и препусти свој удео у друштву првотуженом и друготуженом као члановима друштва, у складу са чл. 125. Закона о привредним друштвима. Одмах по постизању узајамне сагласности о свим питањима предвиђеним меморандумом тужилац је прихватио да са прво и друготуженим потпише и у суду овери уговор о преносу удела без накнаде. Из одлуке трећетуженог од 05.08.2010. године првостепени суд је утврдио да је скупштина трећетуженог донела одлуку да се тужиоцу као члану друштва, на његов захтев, услед и након иступања из друштва, изврши исплата неисплаћене добити друштва за период до дана иступања 30.06.2010. године, у износу од 650.000,00 динара. Из уговора о пословно техничкој сарадњи од 04.08.2010. године, који је закључен између трећетуженог као корисника услуга и "Panrobotics" као пружаоца услуга, првостепени суд је утврдио да је предмет уговора надгледање, одржавање и развој постојећих сервиса корисника услуга, уз предвиђену поделу оствареног прихода. Првостепени суд је у доказном поступку саслушао и тужиоца као парничну странку, који је у свом исказу навео да је свој удео уступио прво и друготуженом, пошто је био договор да се оснује нова фирма, у којој би он због уступања имао одговарајући приход и био једини оснивач, која фирма је основана 2010. године и првих годину дана је договор поштован, али је уговор о пословно техничкој сарадњи раскинут 2011 године. Првостепени суд је као парничне странке саслушао и прво и друготуженог, који су у својим исказима навели да су прихватили да се изврши пренос удела да би тужилац напустио фирму, тужилац је основао нову фирму ради пружања услуга одржавања нормалног рада сервиса за трећетуженог, а обавеза трећетуженог је била да то плати.

Међу странкама током поступка није било спорно да су тужилац, прво и друготужени били уписани као оснивачи трећетуженог са уплаћеним капиталом од по 125 еура у динарској противвредности, што је представљало по 25% у основном капиталу друштва, као и да је на основу уговора о преносу удела од 30.12.2010. године извршен пренос удела тужиоца на прво и друготуженог, који сада поседују по 37,50% капитала трећетуженог друштва, док је трећи члан трећетуженог ГГ са 25% уписаног и уплаћеног капитала друштва.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је нашао да Уговор о преносу удела без накнаде није симуловани правни посао, којим су прикривени и симулован и други уговори и то споразум о преносу удела и меморандум о разумевању, који су закључени између тужиоца и трећетуженог.

Ово из разлога што је Уговор о преносу удела произвео правно дејство у складу са циљем због кога је и закључен и одговарајућом садржином тог уговора, па не представља симуловани уговор у смислу чл. 66. Закона о облигационим односима. У привидним уговорима изјављена воља уговорних страна није стварна, стране немају намеру да се правно обавежу, због чега су исти правно неважећи уговори, због свесне несагласности странака између стварне и изјављене воље. У конкретном случају, између тужиоца и прво и друготуженог је приликом закључења уговора п преносу удела постојала сагласност да се закљученим уговором изврши пренос, да би тужилац иступио из трећетуженог привредног друштва, наведени пренос удела од стране тужиоца првотуженом и друготуженом је био предвиђен и споразумом и меморандумом закљученим између тужиоца и трећетуженог, који пренос удела је предвиђен управо из разлога разрешења односа између тужиоца као оснивача који иступа и прво и друготуженог као стицаоца удела. Чињеница да је Уговор о преносу удела закључен без накнаде, а да су тужилац и трећетужени закључили споразум и меморандум, на основу кога су предвиђена права тужиоца као оснивача новооснованог привредног друштва према трећетуженом, не доводи у питање пуноважност уговора о преносу удела. Што се тиче трећетуженог, првостепени суд је нашао да је основан приговор недостатка пасивне легитимације на страни трећетуженог, јер се уговор чије се утврђење ништавости тражи не односи на трећетуженог. Првостепени суд је стога одбио у целини тужбени захтев као неоснован.

У поступку доношења првостепене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка на које овај суд као другостепени суд пази по службеној дужности, регулисане одредбама члана 374. став 2. тачка 1-3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку. Жалбеним наводима да је првостепена пресуда контрадикторна и нејасна тужилац указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2 тачка 12. Закона о парничном поступку, који жалбени наводи нису основани, јер је првостепени суд дао јасне разлоге за доношење своје одлуке, изрека и образложење одлуке су сагласни и нису у противречности са изведеним доказима.

Тужилац у жалби фактички оспорава извршену оцену доказа од стране првостепеног суда, и то уговора о преносу удела, споразума о преносу удела и меморандума о разумевању, који жалбени наводи нису основани, јер је првостепени суд ценио правилно све доказе, у складу са чл. 8. Закона о парничном поступку. Тужилац у жалби понавља наводе истакнуте током првостепеног поступка да су накнаду за пренос удела парничне странке утврдиле у споразуму и меморандуму, мада је тужилац споразум и меморандум закључио са трећетуженим као привредним друштвом, а не са прво и друготуженим, са којима је закључио уговор о преносу удела, чије утврђење ништавости тражи у овом спору. Предметни споразум и меморандум су чак у једном периоду и реализовани и то од годину дана, у погледу пословно техничке сарадње између новооснованог друштва тужиоца и трећетуженог, а тужилац у току овог поступка није тврдио да нису испуњене друге обавезе из споразума и меморандума у погледу исплате неисплаћене добити од стране трећетуженог друштва. Првостепени суд је зато правилно ценио да је тужилац желео да иступи из трећетуженог друштва, како би основао своје друштво и преко њега обављао послове пружања услуга одржавања сервиса, због чега је након оснивања то друштво са трећетуженим закључило уговор о пословно техничкој сарадњи. Тужилац је након свих ових уговора, после скоро 6 месеци, закључио уговор о

преносу удела са прво и друготуженим у време када је већ основао своје друштво и пословао са трећетуженим друштвом по уговору о пословно техничкој сарадњи.

Стога се не може сматрати да је уговор о преносу удела привидан уговор, у смислу чл. 66. Закона о облигационим односима, јер је воља свих уговорних страна и то тужиоца и прво и друготуженог била приликом закључења овог уговора, да тужилац пренесе удео прво и друготуженом. Нису основани жалбени наводи тужиоца да је првостепени суд морао да примени Закон о привредним друштвима, јер Закон о привредним друштвима, важећи у време закључења уговора о преносу удела, само у чл. 125. предвиђа ослобођење ограничења преноса удела приликом преноса истог другом члану друштва или друштву као и осталим набројаним лицима у овом члану, а у даљим члановима који регулишу право располагања уделом, само право прече куповине удела, пренос удела у судском извршном поступку, као и залагање удела од стране члана. Стога је првостепени суд правилно применио Закон о облигационим односима, приликом оцене основа захтева тужиоца у овом спору, који је захтев за утврђење ништавости уговора о преносу удела поставио с позивом на привидност тог уговора. Привидан уговор регулише Закон о облигационим односима и то у чл. 66, који је првостепени суд правилно применио, наставши да се не ради о привидном уговору, обзиром на исказану вољу парничних странака као уговорних страна. Дато образложење првостепеног суда зато прихвата и овај суд.

И сви остали жалбени наводи тужиоца не утичу на правилност и законитост донете одлуке првостепеног суда.

Из напред изнетих разлога, одлучено је као у изреци ове пресуде, на основу чл. 390. Закона о парничном поступку.

ЈВЖ/ЖГ

Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.

За тачност отправка

